

Kaj menijo Šiškarji o pretiranem nakupovanju

Mrzlica - cena standarda?

O potrošniški mrzlici vemo vsi veliko povedati. Marsikoga med nami je že zgrabila, pa je spet popustila. Takrat, ko ga je držala, je vlekel domov polne cekarje in vrečke najrazličnejših reči. Brez potrebe, meni večina, čeprav prav ta večina kaj hitro in lahko nasede govoricam o pomanjkanju, o podražitvah, o tem in onem, kar jo napoti v trgovino...

Da bi izvedeli, kaj menijo o založenosti trgovin, o preskrbi in seveda o potrošniški mrzlici, smo povprašali tako mimogrede, sredi nakupovanja in dela nekaj Šiškarjev in se prepričali, da je bilo in je pretirano nakupovanje povsem brez potrebe.

Marjanca Kogoj, korespondentka: »Ne kupujem na zaloge. Pridem, kadar kaj potrebujem in kupim. Da pa je nekatere zajela potrošniška mrzlica, je bilo v trgovinah opaziti. Po mojem pride do te povsem brez potrebe, brez osnove, zajema pa tiste, ki ne poznajo dovolj dobro gospodarske situacije. Tistim, ki spremljajo vsa dogajanja, je vse skupaj bolj jasno in ne nasedajo raznim govoricam, skratka, ti vedo, da ni nikakršne potrebe za takšno mrzlično nakupovanje.«

Ida Milenković, namestnik poslovodje trgovine Emona Center Koseze: »V naši trgovini razen praškov na splošno nič ne manjka. Vse lahko kupite. Kadar je prašek, ga delimo po tri kilograme na kupca. Tak je dogovor med vsemi trgovinami. Za kavo zdaj ni problematično. Dovolj je je na policah. Da pride do navala kupcev na to ali ono blago, je često posledica »rekla — kazala«. Marsikaj se prenese od sosedo do sosedo, sosedo in tako naprej. Ljudje tečejo kupovat tisto, česar sploh ne potrebujejo. Pa v naši trgovini zaradi tega nismo občutili nikakršnega pomanjkanja (razen praškov). Na zalogi imamo vedno vsega dovolj.

Ce je trgovina dobro založena, ne daje videza, da kaj manjka in lahko tudi na ta način razvrednoti potrošniško mrzlico pri vseh tistih, ki verjamejo v razne govorice. Ce pa trgovine nimajo dovolj blaga na zalogi, se jim kaj lahko zgodi, da jim bo blaga hitreje zmanjkalo in bo to povzročilo negodovanje pri kupcih. Trgovina lahko s tem sama prispeva k stopnjevanju mrzlice pri

potrošnikih, ki hite od trgovine do trgovine in nakupujejo, kar v prvi niso našli. Zato je založenost trgovine vsekakor nadvse pomembna.

V trgovini na kupca in njegove nakupe ne moremo vplivati. Skrbimo lahko le za dovolj velike zaloge. In to počnemo. Res pa je tudi, da zadnje čase pretiranega nakupovanja ni več opaziti.«

Anton Kovač, upokojenec: »To, da eni pokupijo vse, je sebično do drugih, razen tega pa takšno obnašanje povzroča psihozo, vpliva na druge. Več kupujejo ponavadi tisti, ki imajo denar, ostali pa tako iz dneva v dan. Zdi se mi, da tisti, ki so prepričani o dobri založenosti trgovine, nimajo potrebe po kakšnem prevelikem nakupovanju. Ti so brez skrbi, da bo kaj zmanjkalo.

Pa še nekaj je, na kar moramo računati ob vse večjem nakupovanju po trgovinah. Na standard. Ljudje vse več zaslužijo in tudi vse več kupujejo, če to potrebujejo ali ne. Pri nas, v Kosezah, kjer stanujem, često opažam ob ponedeljskih in smetnjakih kruh. Ob petkih in sobotah ljudje nosijo tudi po pet štruc kruha iz trgovin, da bi jim ga ne zmanjkalo čez nedeljo. V ponedeljek ga pa mečejo proč. Tako je zdaj to, pa ne samo pri kruhu. Razvadili smo se, postali pretirani potrošniki — mogoče je tudi to cena standarda.«

Mogoče, mogoče pa je to tisto, na kar smo v vse hitrejšem razvoju spregledali, pa bomo morali zdaj, ko ugotavljamo to ceno, vplivati nanjo, jo zmanjševati, tako vsak pri sebi kot vsi skupaj.

TABORNIŠKA BARVANKA

Sredi februarja meseca je odred Rožnik izdal, Zveza tabornikov občine pa založila Taborniško barvanko. To je mala knjižica, ki na 52 straneh objavlja preko 130 taborniških smislov. Taborniki bodo tako lahko prvič pri nas sploh spoznali, kakšni so videti vsi znaki Zveze tabornikov Jugoslavije, kakšni so znaki priznanj za znanje predšolskih tabornikov — murnov, mlajših članov organizacije — medvedkov in čebelic ter starejših tabornikov. Prav tako bodo lahko pobarvali znake slovenskih in jugoslovanskih odlikovanj, simbole priznanj za večletno delo v organizaciji in oznake za strokovno znanje — večšine za najmlajše in starejše člane Zveze tabornikov.

To je prava taborniška barvanka s simboli organizacije. Rožnikovi klubovci pa bodo izdali še svojo drugo barvanko, v kateri bodo objavili vse simbole vodov, čet, odreda ter svojih značk.

Vodniki bodo imeli tako možnost razlagati tabornikom pomen posameznega znaka, kaj vse moraš vedeti, da lahko osvojiš določeno znanje in si pripneš značko, našitek, oziroma kdaj lahko dobiš naziv Tabornik-partizan in druga priznanja.

8. marec v Leku

Praznik ob delu

Letošnji koledar nam je praznik žena postavil na soboto. Morda pomeni to malo, morda pa tudi ne. Tako ne moremo trditi, da na ta dan ni nihče opravil svojih delovnih dolžnosti, da je steklo po grlih mnogo žlahtne kapljice (med delovnim časom) in še mnogim podobnim očitkom smo se izognili. Tako smo tudi vsi lahko rekli: »Ne, letos pa ne bi bilo tako! Proslavljali bi delovno, kot se v letu boja za stabilizacijo tudi spodobi!« No, roko na srce, čisto tako le ne bi bilo. Pogledimo pa, kako smo praznovali dan žena v Leku.

Seveda so vse svečanosti, čeprav skromne, bile dan poprej, torej sedmega marca. Ob trinajsti uri in petinštirideset minut se je v jedilnici ob Verovškovi ulici zbralo kakih petdeset delavk na proslavi, ki so jo pripravili člani Društva prijateljev mladine iz Dravlj.

O proslavi je nujno spregovoriti nekaj besed, saj to ni bila prireditev po konvencionalnih in že ustaljenih merilih, pač pa svojevrstna manifestacija otroške iskrenosti in pripustnosti. Prav za dan žena je recital pripravila mlada pesnica, članica DPM Dravlj Lili Kranjc, izvajalci pa so bili pionirji (Neila, Maja, Simona, Lidija, Stojan in Ferdi) ter duo Sonja Sintler in Suzana Puš, ki sta ob kitarah s pesmijo povezovali govorne dele proslave. Verzi Lidije, za mlado pesnico prav nič okorni, so s svojo iskreno neposrednostjo in doživetostjo prevzeli poslušalke:

»Pravijo, da sem bil jokavo dete, da sem jokal od jutra do večera. Po besedah moje tete Marjete sem bil res prava mila Jera.«

Otroški pogled na ženo je seveda pogled na mamo. In kje bi še bila bolj prisotna prava ljubezen kot ravno v odnosu otroka do matere?

Delavke, tiste, ki so odhajale z dela in tiste, ki so začenjale delo v popoldanski izmeni, so tako skozi otroška usta dobile priznanje. Ne le za svoje materinstvo, pač pa tudi in predvsem za svoje delo, za svoj prispevek v graditvi naše družbe in odnosov v njej, ki naj temeljijo na medsebojnem spoštovanju in medsebojni ljubezni.

Kaj pa delavnost praznika? Da, delavke Leka so svoj praznik počastile ob delu. Ne glede na pozno uro so zaključile popoldansko izmeno kot običajno, ob dvaindvajseti uri. Morda s kančkom več zadovoljstva tiste, ki so opoldne prisostvovali proslavi.

Kaj pa v soboto? Sobota je bila v Leku dela prost dan. Ko sem kupoval na trgu (kot običajno, ne glede na datum) sem srečaval gospodinje, matere, delavke, vse obložene s košarami in vrečkami.

Da, praznovali so svoj praznik delavno!
Janez Juvan